

[Per Federspiel.]

spiller jo dog, for at blive ved noget rent banalt, en rolle, om en person dør i oktober kvartal eller i januar kvartal både af hensyn til hans arvinger og af hensyn til skattevæsenet. Det er nødvendigt, at disse ting, ikke alene for livs og døds skyld, men også af hensyn til de civilretlige virkninger, finder en klar definition, og jeg kan ikke erklære mig tilfreds med, at dette overlades til læger, hvor megen tillid man end kan have til lægestanden. Jeg minder om Clemenceaus udtalelse i sin tid, at krigsførelse er en alt for alvorlig sag at overlade til generaler.

Justitsministeren (Thestrup): Jeg er enig med det ærede medlem i noget af det, det ærede medlem sagde i sit første indlæg, nemlig at det sikkert er nødvendigt at pløje dybere for at komme til bunds i denne sag.

Jeg har set et referat af mødet i går. Jeg var desværre ikke i stand til selv at være til stede, idet jeg havde et andet møde; jeg kan ellers sige, at jeg havde opnået tilladelse til at være til stede, og jeg ville have været til stede for at høre, hvad de to videnskabsmænd sagde om dødsriteriet. Men efter det referat, jeg har set, forstår jeg, at der var enighed om at opretholde de klassiske dødsriterier fra disse to videnskabsmænds side, og det vil, så vidt jeg kan se, sige, at der endnu ikke er fuld enighed mellem lægerne om, hvad dødsriteriet er.

Inden en sådan enighed er opnået, forekommer det mig, at det er nødvendigt, at vi træder noget forsigtigt i denne sag, og jeg kan ikke se rettere, end at den opfattelse, vi i øjeblikket har af det, og som har fundet udtryk i de ord, jeg citerede, er den, det er lettest at arbejde med. Den gælder jo ikke alene vedrørende transplantation, men den gælder også i al anden forstand, også vedrørende arveretlige forhold.

Det er klart, at lægevidenskabens opfattelse kan ændre sig, når nye forhold kommer til, og hvis den ændrer sig afgørende, er det i høj grad et spørgsmål, om vi skal tage dette problem op, og jeg kan erklære over for hr. Per Federspiel, at så er jeg villig til at drøfte det på ny.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Knud Østergaard** til forsvarsministeren:

„Er det ministerens hensigt, at den inden for forsvaret gennemførte fællesværnordning også skal gælde for hjemmeværnet, og har ministeren i øvrigt planer om at ændre hjemmeværnets struktur?“

Knud Østergaard: Det initiativ, som forsvarsministeren har udvist ved nedsættelse af en arbejdsgruppe til undersøgelse af hjemmeværnets organisation, uddannelse m. v., finder jeg rigtigt, men den beskrivelse, dette initiativ har fået i dagspressen, har afstedkommet en debat blandt hjemmeværnets folk om, hvad der var ministerens hensigt. Denne debat har koncentreret sig om de to ting, der er indeholdt i mit spørgsmål i dag til ministeren: spørgsmålet om hjemmeværnets forhold til en fællesværnordning, hvor den almindelige opfattelse er, at den eksisterende ordning under hensyn til hjemmeværnets hele folkelige karakter er tilfredsstillende, og spørgsmålet om hjemmeværnets struktur, hvor jeg tror, man har den opfattelse, at denne organisation som alle andre gennemgår en udvikling og må indrette sig i overensstemmelse med en sådan udvikling.

Jeg stiller altså mit spørgsmål for at få disse ting, der er til debat, klaret af. Jeg håber, ministeren vil afkræfte eller bekræfte mine spørgsmål.

Forsvarsministeren (Ninn-Hansen): Jeg kan med det samme bekræfte den formodning, hr. Knud Østergaard har om hensigten med nedsættelsen af dette udvalg, og jeg takker i øvrigt for bemærkningen om, at hr. Knud Østergaard kan tilslutte sig initiativet.

Når sagen er taget op i en drøftelse mellem hjemmeværnsledelsen og mig og vi er blevet enige om at nedsætte et sådant udvalg, skyldes det vel navnlig to ting. Den ene er, at den forsvarsreform, vi gennemførte i 1969, som bekendt ikke omfattede hjemmeværnet.

Hjemmeværnsledelsen sagde dengang til mig, at man ønskede at beholde sin egen lov, og det skete også, og derfor kom der dengang kun nogle mindre ændringer i hjemmeværnsloven i tilknytning